

в. Куперенъ го е означавалъ съ — просто П. и двойно П. — последното отъ три еднакви удара, — и продължително П. — въ видъ на трилеръ съ по-високата нота.

Пипковъ, Любомиръ — пианистъ и даровитъ компонистъ (синъ на на Панайотъ П.), род. 6 септ. 1904

Любомиръ Пипковъ

въ Ловечъ, следвалъ гимназия въ София и училъ, успоредно съ това, пиано при Хенрихъ Визнеръ—5 години, и въ Музикалната академия при Иванъ Торчановъ — 4 години. Като ученикъ въ академията, написва първата си композиция „22 клавири вариации“ (които самъ изпълва на една продукция отъ ученици на учителя си Торчановъ), издаващи несъмненъ творчески даръ. 1926 постъпва въ École normale de musique — Парижъ, като ученикъ по композиция на Полъ Дюка, чието ръководство използва въ продължение на 6 години — до 1931. Досегашнитъ творби на П. издаватъ едно свежо, самобитно дарование — особено силно изявяващо се въ областта на пѣсенната лирика, застъпвайки същевременно и голѣмитъ форми, като за това използва най-свободно народното звукотворчество — особно самобитното му

ритмично богатство. Написаното до сега, въ умѣрено модеренъ стилъ, сочи П. като една отъ голѣмитъ надежди на българското музикално творчество. Творби: „Четири парафрази на народни пѣсни“ за оркестъръ, концертъ за единадесетъ духови инструмента (изпълненъ въ Парижъ въ Concerts Gaillard—1929), една соната за цигулка и пиано, едно трио за цигулка, пиано и виолончелъ, единъ струненъ квартетъ е-moll (1928 — най-хубавото му творение), голѣма хорова творба „Сватба“, на текстъ отъ Н. Фурнаджиевъ — за соли, хоръ и оркестъръ. въ 4 части (1932), опера „Янинитъ братя“ (1932—текстъ Н. Веселиновъ); „Детски сборникъ“ — за пиано, върху народни хумористични пѣсни — 1931; отъ пѣснитъ му за единъ гласъ и пиано, оригинални сж: „Конници“, „Пѣсенята на хамалина“, „Димче сж низамъ писали“, и цикъла „Война“ — 3 пѣсни за единъ гласъ и оркестъръ. Отъ края на 1932 П. е назначенъ корепетиторъ въ Народната опера. Той е единъ отъ културнитъ, млади български музиканти.

Пипковъ, Панайотъ — компонистъ, род. 20 ноем. 1871 въ Пловдивъ — баща му е билъ музикантъ, а майка му сжщо свирѣла на пиано. Още отъ ученичество проявява голѣма склонностъ къмъ театъра и музиката, участвувайки въ театрални представления. Макаръ и да чувствува призванието си въ музиката, той, поради липса на срѣдства да учи музика въ чужбина, постъпва 1889 въ театъръ „Основа“, въ който остава непродължително време. Следъ това е секретаръ на мировото сдилище въ Козлуджа (Варненско), но, влѣченъ отъ голѣмата си любовъ къмъ изкуството, напуща службата и постъпва въ театъръ „Сълза и смѣхъ“. Виждайки неговото призвание въ музиката, колегитъ му отъ театъра го изпращатъ съ заплатата, която получавалъ като актьоръ, да учи музика въ Милано. Тамъ, като ученикъ на Гуарниери, П. остава две години. Обещаната му стипендия отъ М. Н. П. той не получава, и се завръща въ България. 1900 е учителъ въ Ловешкото V-класно училище, а по-късно капелмайсторъ на тамошния 34 Троянски полкъ, а следъ това го виждаме учителъ въ Софий-